

Т. 608.123

1000

ПЕТРО СОРОКА

**МОНОЛОГИ
І
КУПЛЄТИ**

ЛЬВІВ 1939

З добрим другом про „Аншлюс“
Балакать в безділлі,
„Чорну“ пити, шахи грати
Тільки у

„Севілі“

Львів, ріг Пекарської.

ПЕЧИ Й КАФЛЕВІ КУХНІ

Найдешевше стави-
мо на догідні умо-
вини та сплати ф-ма

Петро Рогатинський
Л Ь В І В,

Костюшка 1 а тел. 239-93

КООП. ГОТЕЛЬ

Народня Гостинниця
Львів, вул. Косцюшка 1.

Малі — вигідні і взірцево чисті кімнати
по найнижчих цінах. В готелі вінда, ку-
пальки телефон, центральне ogritтя, бі-
жуча зимна і тепла вода для вигоди
Шан. Гостей.

Збірні дешеві кімнати для селян.

ПЕТРО СОРОКА

**МОНОЛЬОГИ
І
КУПЛЄТИ**

Л Ъ В І В 1 9 3 9 | L W Ó W 1 9 3 9
НАКЛАДОМ АВТОРА | NAKŁADEM AUTORA

НАЙКРАЩЕ
НАЙСКОРШЕ—
НАЙДЕШЕВШЕ

ВСІ ДРУКАРСЬКІ
Й ПЕРЕПЛЕТНИЧІ
— РОБОТИ —

ВИКОНУЄ ДРУКАРНЯ

VICTORIA

(М. Гевакової)

Львів, 3-го Мая 5

тел. 280-49

НОВІ КОМПЛЕТИ
ДРУК. ЧЕРЕНОК
— — І ЛІНІЙ — —

СПЕЦІЯЛЬНІСТЬ:
ТРИ БАРВНІ
— — ДРУКИ — —

I. 608.123

Graficzne Zakłady „VICTORIA“ Lwów 3-go Maja 5.
Графічні Заведення „VICTORIA“, Львів 3-го Мая 5.

Емеритований радник

(Буцім то з кимсь балакає) Но, но! Ходіть трохи перейтись. Та не будьте такі ліниві... Я, бачите, старший і то багато старший від вас, але таки люблю перейтись. Бо то, знаєте, потім і апетит ліпший та й спить краще. Ей, так — так! Кажу вам: Часи тепер — хай їм чорт! Як то, „що мені?“ Або я що? Магнат, чи що? Та ви знаєте, що чоловік жаліє собі шклянки пива, не тощо! Бриндза і—крапка! На маєш! Знову: „що то вам?.. Та що ви люди, подуріли, чи як? Та що я таке маю? Маю отих дурних 700 злотих емеритури і тих дві посади по 300 злотих? Та що це є!

Перше був у надзірній раді — то якось трохи засіданнями латав, чоловік, діри. А тепер? Кажу вам: ледви кінець з кінцем звязу! (Кланяється). Доброго здоровлячка! То пішов... той... знаєте, що то йому жінка тес... Ну, не знаєте? Та ж то була ціла афера! Та де! Не ходжу. Давніше ще чоловік вступив на шлянку „окоціма“, а тепер — нема права! На маєш! Знову переборщую! Та чи ви знаєте, що нині родина коштує? Та то, пане добродію, не жарти! Жінка собі, одна дочка собі, друга собі, один син собі, другий син собі, я часом також собі,

но і де тут на все набрати? От маєте, завтра мої імянини; Треба буде когось запросити. А такі запросини, хіба щось коштують, ні? Я далекий від того, але баба вперлася і вже там пече, варить, спрятує так, що що й в хаті годі всидіти. (Знову кланяється А-а! Моє поважання! Питаєте, хто він? Та то той хрунь! Але чоловік мусить кожному кланятись. Бог знає, як воно ще може бути.. Га? Та кажу ж, що нікуди й носа не покажую. (Сміється). А бодай вас! Та де мені вже до того.. В моїх літах? Ага — тоді? А то була та... но, сестрінка моєї жінки братової.. Файна, що? Но, но! Тільки ви-не теє... Дуже порядне з неї дівча! Та добре то жартувати, але як подумаю про першого, то бігме, аж в очах чоловікові темніє! Певно, тішитесь тоді хіба той, хто не має видатків. Але чи ви повірите, що кожного першого аж до другого — то двері в мене не замикаються? То за молоко, то за яйця, то швець то кравець... А вже найгірше, то ця хапання, ці добровільні датки! На „Рідну Школу“ дай, на інвалідів дай, на „Просвіту“ дай — тут „Бесіда“, тут знов „Відродження“, тут дідько, там чорт.. І де на те все набрати, прошу я вас? Тут дай півтора золотого, тут золотого, тут знову золотого, тут пів і знову півтора — кажу вам, прийде той перший, то чоловік видасть но.., півтора золотого! Ая, ая смійтесь! Як ні? Та обтяли! І мені обтяли і синові обтяли.. Но! Ше мені то пів біди, але синові.. Шо він мав, та й то обтяли!

Що з молодшим питаєте? Ну, де записаний, там і ходить. Випрошую собі, щоб.

ви вчили мене, де я маю сина посилати!
Дивіться на нього! Мудрагель! А що може
мав посилати там до вашої, щоб змарнува-
вся, щоб його... прк!. Слухайте, не денер-
вуйте мене, бо... (заміряється парасолею) Та
йди до чорта! Дивіться, патріотник знайшов-
ся! Буде мене вчити, як я маю своїх дітей
виховувати! Агі на тебе! У-ф! Як мене ру-
щив отой лапсердак! Ні, нема іншої ради,
треба піти таки на шклянку пива, може
вспокоюся. (До публики) Дай Боже здоров-
ля! (Зникає)

Будівельні позички

Есконт ремес

Дешевий ремісничий кредит

Інкасо вексалів

Хвилівки

Вкладки і інші банкові

КООП. БАНК.

чинності

Міщанський Союз Кредитовий

для ремесла, промислу і торгівлі

Львів, Руська 3 тел. 215-16

П. К. О. 510676

ВІДВАЖНИЙ МОЛОДЕЦЬ

(За сценою) Насте! Дмитре! Є там хто? Дмитре! Що, до лиха, Насте! (Входить на сцену). Як на злість нема нікого. А мені конче треба когось з прислуги (Бігає по сцені). Насте! Дмитре! (Сідає). Ну, і що мені тепер робити? Хто мені тут порадить? Але я питаю як дурний, а ви не знаєте, в чому річ. Отже було воно так:

Зайшов я вечором до моєї каварні. Там буфетяркою є панна Рузя. Дівча, кажу вам — пальці лизати! Нічого дивного, що й романс між нами закрутивсь. Щоднини сідаю при столику напроти буфету і... Так було теж і нині вечором. Сиджу собі як Бог приказує й пю „чорну“. Нараз дивлюсь суне Ромко, той боксер з клубу „України“, сідає зараз біля мене і каже подати собі — безробітний коняк. Побачив мене, кивнув головою, я йому кивнув і сидимо. Та дивлюсь, а він починає робити очко до Рузі. Але щож? Поперше—він боксер, а по друге—кожному хочеться жити... Вже мені й каване смакує, а він тимчасом замовив уже четверту чарчину отого безробітного коняку!.. Нагло, ні сіло, ні впало, панна Рузя відпинає рожу від своєї суконки і кидає в наш бік. А що наші столики були поруч себе, то ми оба разом нахилилися піднести цю рожу. Нахи-

лились, та так нагло і нерозважно, що один одного головою тарах! Мені світла в очах запалали, а він до мене;

— Уважай, ти ідіюте!

А я йому:

— А ти чому не вважаєш?

А він багато не думає тай прись мене в пику.

Я до нього:

— Прошу собі не позвляти!

А він мене — з другого боку.

Я йому:

— Пане, такі жарти можете витівати там, між боксерами!

А він, знаєте що? Хапає попельничку зі стола і — тарах мене по голові.

Цього було вже мені забагато і кажу

— Пане, домагоюсь від вас сатисфакції

Він на те з усмішкою добуває свою візитівку, простягає її мені й каже:

— Маєш, йолупе, і жди моїх секундантів...

Це мене вже добило. Я, страх, як боюся смерти і поняття не маю, як держати шаблю в руці або стріляти з пістоля. Ну і що мені тепер робити? Хотів післати по Славка. Він напевно щось порадивби, бо він хитрун. Та що ж? Прислугу десь чортяки хопили, а я сам не можу й крока зробити зі страху. І так як бачите; ні з цього ні з того маєш дуель (поеддинок) і—гинь ні за цапину душу... Але я не хочу гинути, я ще молодий, я ще жити хочу!

Та якби то з тієї халепи вилізти? Нічого путнього не можу придумати, а секун-

дантів — ось — що не видно! І такі то примхи долі. Чоловік такий молодий. такий пристійний і—вмирай.

Поховають тебе десь-там у лісі і тільки душа твоя буде разом з метеликами літати по полі, а тіло будуть хробаки гризти.. Б-р-р

Але я не хочу вмирати. Бо що це значить? Убивати когось, як він не хоче. А поліція де, а суд? А фаєрмани?

Але прислуги як нема, так нема! Трудно. Треба погодитись з долею й кінець. Тому напишу бодай завіщання. (Сідає й пише). Але що я властиво можу лишити кому в спадщині? Чотири хустини, три сорочки, двоє тих і... ціле моє майно! (Бігає). Але я не хочу вмирати, я молодий, я хочу жити!).

Перепрошую. (Надумується). Ах! Знаменито. Та ж я можу його перепросити. Знаменита, спасенна думка. Але ні. Такий боксер, то тільки й жде на те, щоби когось схрупати... Що йому значить вбити людину? То так як мені зісти булку з маслом.

Але—як мені серце бється, як у голові гопає, а на ногах, далєбі не встою, так кляті педали трусяться... (Стукіт). О, хтось стукає — це напевно секунданти. Надходить моя остання година, не можу підійти до дверей. (Стукіт). Зараз! Ох Боженьку, рятуй мене! (Виходить із сцени). До мене? Дякую. (Входить з листом). Лист! Від кого він може бути? (Руки трясуться йому як у пропасниці.) Від Ромка. (Читає й в міру читання випроставується).

„Дорогий Левку! Прийми від мене отих кілька слів як виправдання мого вчинку

Я був трохи п'яний і здається мені, що я тебе навіть образив!... На маєш! Два рази в пику і попельничкою в лоб, то йому здається!.. (Читає далі). Тепер коли я прийшов до себе, бачу цілу огиду мойого вчинку і дуже тебе перепрошую. Сподіюсь, що забудеш мені мій гріх супроти тебе й ми надалі лишимося добрими друзями. Твій Роман". (Молодець зовсім ожив ходить гордо, мне в кулаці листа і підсвищує.

Прошу, маєте боксера! Спершу визивав на дуель, а опісля перепрошує! Чоловік тут спокійно жде на секунданта, а замість секунданта—лист з перепрошенням! Пізнав що не з Грицем справа. Але я був би дав йому школу! Має щастя. (До публіки). Вас усіх беру за свідків, що я спокійно ждав на дуель і можете кожного попередити, що його жде, коли мене зачепить! (Зникає).

Ой морока з тими грішми,
Що мені робити?
Дав татуню пару тисяч,
Та де б їх зложити?
Можуть гроші розійтися,
Можуть десь пропасти,
Прийти може війна, криза,
Ба, а! Може хтось й вкрасти-
І був би я так до смерти
Не позбувсь мороки,
Аж попав мені у руки
Монольог Сороки.
Там він радить грошенята
Зложити в «ПРОМ-БАНКУ»
Будеш спати спокійненько
З вечора до ранку.
Післав гроші до «Пром-Банку»
Тай собі думаю:
Чи ганьбити ту Сороку
Чи хвалити маю?
Та не довго в непевності
Прийшло мені ждати,
За порадою «ПРОМ-БАНКУ»
Почав торгувати.
Нині маю підприємство

Таке, що аж любо!
І капітал повернувся,
І заробив грубо.
Тож раджу вам, Громадяне,
Грошей не ховайте!
До «Пром-банку», до «Пром-банку»
Негайно вкладайте!

Мільйонер.

ВКАЗІВКИ

Радник: В плащі, капелюсі, парасоль з вусами. Говорить протяжно. Місцями запалюється. Коли илняється, то ніби хтось перейшов через сцену. Маркує, що бере за одіж того, з ким балакає. Говорить цілий час боком до публіки, ніби з кимсь другим, так якби публіки не було. Щойно при кінці, ніби по відході того, з ким балакав — говорить до публіки.

Відважний молодець: Елегант 20-22 літ. Коли в страху, то ноги під ним угинаються і цілий дрожить. Коли минає небезпека, до пересади гордий в кожному жесті.

Раки: Старший панок, візитка, візитові штани, жовті черевики і солом'яний, твердий капелюх (**маринарку**). В руках палиця. Вус підкручений до гори і маленька борідка (**еспанка**). Манєри панські.

В судовій ждальні: Тип заможного але скромного міщуха з передмістя. Може бути або різник — або торговець. Відповідно до того вбраний.

В СУДОВІЙ ЖДАЛЬНІ

Є люди, що в чіпці родяться. Є люди, що їм і дідько дитину колише, а життя то стелиться їм так, як по перським дивані. А другим? Як з Петрового дня. А горбата доля валить їх палюгою по голові і куди попало.

Знаю одну вдову, що видала одинадцять дочок заміж і навіть зуб її не заболів! А я маю тільки одну-одним доньку, а клопоту — цілий автобус! Бо і зодягай і їсти давай, та ще й пильнуй, щоб який лобуряка не поставив її фронтом проти вітру!..

Знаєте, пізнала моя Валерця десьтам на фєстині пана Зенка і він почав до нас вгощати. І саме тому я і моя стара маємо такий клопіт. Бо я на того всьо — як то кажуть — дививсь через не конче ясні окуляри, але моя стара, то прямо варювала на пункті Зенка.

Кожного вечора, коли приходив, мусіли бути зульц і голубці, бо Зенцьо то дуже любить. Він, правда, представився з дуже аристократичної родини, батько ніби мав бути генералом, але на нашу страву йому варга висіла! Ба ще й казав, що його якасьтам цьотна має великі мастки на Кримі.

Кожний раз оповідав нам Зенко про-

політику і казав, що тільки чекає на те, щоб німці відобрали большевикам Крим. Обіцявав, що тоді Валерця буде ходити в самих аксамітах, а мені і старій то такого понаобіцявав, що... е-е! най му Бог не памяє!

Пару днів тому дістав я корчі, та такі, що навіть чвертка „беге“ з чаєм не помогла. Кажу тоді старій:

— Занеси до міста роботу, візьми гроші а я таки троха влізу під перину.

Я трохи продрімався і, коли пробудивсь, а було вже темно, чую, в другій кімнаті Валерця зі Zenцьом шепочуть. Про що, не міг дочути, бо радіо рипіло. Нараз радіо перестає грати а я чую:

— Панно Валерцю! Забавмося в Чехо-словаччину...

— Коли я не знаю тої забави...

— Та то легка забава—каже Zenцьо. — Я вас буду розбирати, а ви не будете боронитися.

Йой! Мені нараз кров вдарила на мозок. Як не зірвуся, як не влечу до кімнати, як не пічну обертати паца Zenця на всі боки, так, що його аж стація рятункова забрала. Було б і Валерця обірвала, але має щастя, що крізь вікно втікла до сусідів.

Нині за тоте я мав термін. І виграв, бо виявилось, що Zenцьо зовсім не є сином генерала, а його тітка то цибулю на Краківським продає! Навіть аристократа, на термін не прийшов, бо боявся, аби я не зажадав звороту коштів за зульц, за голубці, за шість пар переношених скарпеток і заштани. До відзенья. (Зникає).

МОЯ ЖІНКА

Я хочу це сказати —
Може хто допоможе;
Може рабін, може суд,
Може хтось з тутейший люд,
А саме; якою річу,
Я сі мучу днем і нічу,
Я сі злощу, не їм — пощу
І питаюся — чому?
І в кулак бю з головою,
Звідкіль маю таку долю?
То вже не є катастрофа,
То вже потоп, страшний суд!
Щоб признали мені рацію,
Я вам справу вітлумачу,
Що акуратно вона,
Моя жінка дорога,
Ніхто інший, а вона,
Вона власне пуркуа
Як є жінок мільйон два..
То акуратно вона
Є та жінка — а чоловік?
Чоловік якраз то — я.
А є жінки як царівни,

Є Криськівни, Сасиківни,
Стадниківни — то мій сорт.
То акуратно вона,
Моя жінка дорога
Та ходяча пропаґанда,
Той найгірший в світі чорт!

II.

Мій тесть то драб усім знаний,
Без крихтини ідеалу.
Мав дочок, одна гірш другу,
Всього шість.
То вже та третя була,
Як три роки криміналу,
А шесту найпоганішу
За жінку дав мені.
В тому власне і гачок,
Що мав фабрику ниток.
А по нитці до клубочка...
Віно обіцяв мені.
Аж по шлюбi вийшло то,
Що фабрика не його!..
А віно він робив з ниток
Чи не ясно вам?
То акуратно вона,
Моя жінка дорога,
Ніхто інший, а вона,
Вона власне пуркуа.
Як мав дочок пів тузіна.
То якраз тота єдина
Є та жінка — а чоловік,

Чоловік якраз то я.
А чоловік не колода,
Чоловік потребує —
І є жінка, що сі хоче —
Що десь вскочиш,
То їй жаль.
То акуратно вона.
Моя жінка дорога;
Ніхто інший, лиш вона
Той весільний коровай.

III.

Як чоловік так дивиться,
Як чоловік обсервує,
На цьому світі
Ще найгірше так не є:
Той з жінкою розводиться,
Той від жінки сепаруєсь,
Тому жінка знов вміра...
„Курц унд біндіг“ — жити мож!
Ба! Щоби моя змора
Ну, хоч раз була хора —
Як не легко, ну то тяжко,
Як не завтра, ну то вже!
Хай не трачу надії,
Хай заслабне, хай зомліє —
Я не дуже, щоби вмерла,
Хай помучиться — рік, два!
І акуратно вона
Буде їсти за нас два!
Ість, їсть і не ликне помилково

Ані голки, ані кісты!
Десь у іншої жінки
Пухнуть нирки, печінки,
Сліпа кишка, гінеколька
Таку жінку шивцем їсты!
То акуратно вона,
Моя жінка дорога
Пережиє нас два —
Таку біду маю я Ая!

РАКИ

Я, пане добродію, перед ніким ніколи не люблю виправдуватись. Бо я походжу, пане добродію, зі шляхетської родини і мені аж байдуже, що там про мене мішухи (селюхи) будуть балакати. Я, пане добродію, з діда-прадіда шляхтич, а не якийсь там мішух (селюх), що то колись, як ішов до Львова, то на рогачці сорочку до штанів запихав... На них мені зовсім не залежить, але отут бачу досить інтелігентну публіку, тому хочу сказати, чому я перестав ходити до Вовка.

Як знаєте, панство, свого часу була на Руській вулиці у Львові така українська коршма „Говёрля” називалася, а власник її був Вовк. Я, пане добродію, як добрий патріот зачав оту коршму частіше відвідувати. Бо думаю собі: маю я, п. добр., дати чужому заребити, то краще у свого скредитувати. Намовив я ще кількох товаришів і день-у-день Вовкова коршма аж ходором ходила від наших забав! Але як то, пане коханку, буває в нас: спочатку шумна рекляма, що перша кляса буфет, княж кухня, пиво як сметана... спочатку воно, пане добродію, так на правду є! Але де далі щось у тій цілій машині починає псуватися а ще далі — ціла буда сходить на пси.

Я, п. д., ніде правди діти, люблю таки добре поїсти, люблю і вмю випити, а за свої гроші, то нема що, я таки вибагливий. Я плачу, п. д., подавай. Але що ж. Заходжу раз, пю горілку, хочу чимсь її зараз заткати, а мені кажуть: — Може чимсь „з кухні“, бо буфет — несвіжий.. Приходжу другий раз, а сам Вовк: — Може гість позовольте щось з буфету, бо в кухні нема нічого свіжого... І так, п. д., — „в кулко Мацею”.

Я, пане добродію, гарячий патріот, але шлунком дла патріотизму ризкувати — то вже вибачайте! Всежтаки, чоловік, дивився на оте все крізь пальці. Аж прийшло літо. Я, пане добродію, тим не хвалюсь, але я завжди належав до смакунів і ласунів. А вже літом чи весною, то таки люблю щось „екстра”. А раки, п. д., то вже тоді моя пристрасть, так їх, п. д., люблю!

Був саме сезон раків. Приходжу раз до Вовка, пю горілку і кажу собі, п. д., подати — раки. І що ви на те скажете? Вовк, замість гостя обслужити, зачав реготатись.

— Раків мені — кажу — мерщій давай-те, а не сушіть зубів!

А він на те:

— Пані! На раки то йдіть, пані до — Атляса. В мене є ковбаса, гуляш, сальцесон, але раки? Хі-хі!

Я попав у пасію:

— Пане Вовк! Не грайте варіята і відповідайте прилично! Є раки чи нема?

— Нема.

— Ну то так балакайте — кажу йому, витягаю портмоне і кричу: — Платити!

Бачить Вовк, що не переливки й починає мене перепрошувати. Я змяк.

— Ну добре, вже добре, буду далі загощувати, але під умовою, що матимете раків.

— Будуть, будуть, коли тільки захочете — заявив урочисто Вовк. — Будуть уже тіі ваші раки, тільки не гнівайтесь.

Скінчилось того дня на тім, що ненадійно з'явивсь у коршмі мій товариш із третьої нормалки і ми здорово підхмелилися. Відходячи ми заявили, що завтра приходимо на раки.

І дійсно. Слідуючого дня приходимо. Випили по одній, по другій, по третій, а я кажу:

— Но, а тепер давайте раки.

Та Вовк починає мнятись й каже:

— Пані! Таку маю дзись голову закручену, що про раки якби ми заорало! Але завтра, бігме, вже раки будуть!

— Ну добре — кажу — хай будуть уже завтра, але напевно?

— Напевно, пані — зложився Вовк як сцизорик.

На другий день прикоджу аж з двома кумпанами та ще з порога питаю:

— Є раки?

А Вовк:

— Ой де мені дзись до раків! Та дзись маю замовлення аж на 70 обідів для учасників учительського візду. Всі голови потратили і про раків забули. Але даю вам, пані, особісце слово честі, жи раки завтра будуть...

Слідуючого дня суне нас ціла чвірка до

Вовка — „на раки”. Сунемо — „напевняка”. Приходимо, займаємо стіл, кельнер приніс шнапс і питає: — Що дати на перекуску?

— Як то що? Раки — кажу йому — а потім пиво...

Кельнер відійшов а за хвилину:

— Може панове дозволять щось інше, бо раків — раків нема..

Я аж зіпрів з досади.

— Кличте мені Вовка! — кричу до кельнера, але бачу, суне він сам, але як вивірочка вже задалегідь леститься.

— Пані! Я особісце ходивем на Ринок, але раків, бігме не було... Завтра, то хочяж зпід землі їх добуду...

Інший на моім місці то вже більше і не глянувби був на Вовкову коршму, але я впертий. Піду, думаю, завтра сам на Ринок і провірю Вовкову правду. Приходжу а там раків — цілі копиці! — Тепер, Вовче, вже мене не підведеш! — думаю й підходжу до першого з ряду продавця.

— Беріть — нажу йому — кошик з раками і йдіть на Руську до Вовка. Він напевно їх усіх закупить.

Дядько якби на льотерії виграв так зрадів, хопив кіш на плечі і до Вовка. А я за ним. Скрився, пане дію, за „вінкель” і жду, що то з того буде. Та бачу виходить дядько і — тільки махнув рукою.

— Ані штуки — каже — не купив Вовк, бо, мовляв, не має для кого їх варити...

— До сто вовків! — заляв я, але щоб дядько не марикував на мене, виймаю два золотники й питаю: Скільки раків маєте?

— Дванадцять — каже дядько.

— Несіть їх за мною — кажу йому — і йду до Вовка.

— Був тут хлоп з раками, але я думав, що ви не прийдете і... почав Вовк, але побачив дядька і замовк.

— Нічого! — кажу до Вовка. — Раки я вже сам купив.

Дядьку відчислив 12 штук. Кажу вам один в одного як пантофлі з фірми Процишина! Я, пані добродію, на раках — знаюся. Я, пані полював! Зразу пізнав, що це расові раки і тому без торгу їх закупив. Виложив Вовк ті раки на стіл і кажу вам, ледве пане добродію, помістив їх тут, бо один в одного як пантофлі.

— Нарешті є раки! — кажу весело до Вовка. — Ви тільки їх добре зваріть і приготуйте на завтра по дванадцятій. Буде нас ціла шістка, для кожного, як бачите, по два раки випадає. Тільки не забудьте їх добре зробити та й доброї горілки приготувати.

— О, певне, певне! — сказав Вовк, поніс раків до кухні, а я з легким серцем пішов на місто.

Завтра припадало свято. Стрічаю одного приятеля, другого, пятого...

— Слухайте друзі! Завтра, зараз „по церкві“ всі до Вовка — „на раки!“

Товариші всміх, бо вже чи не ціле місто гуло про те, як то Вовк „киває“ мене на раках... Та кінець кінців я їх переконав, що цим разом раки вже напевно будуть.

Точно о дванадцятій слідуючого дня наша шістка в комплеті сиділа вже в „Говер-

лі". Пішла наперед одна тура, друга, ба й третя, а я до Вовка:

— Чи скоро ті раки будуть?

— Зараз — зараз! — відповідає ввічливо Вовк.

Та минає пів години.

— Пане Вовк! Наші раки?..

— Та вже - юж. Юж!

Минає година, дехто з кумпанів уже й про пиво натягує, а раків як нема, так нема...

— А що добрі раки? — починають приятелі взаємно додавати собі перцю, а мене якби на шпильки посадили.

— Пане Вовк, до сто чортів! — клену, забувши вже про моє шляхецтво, пане добродію. — Що з моїми раками?!

— Зараз — зараз! Вже-юж несучу! — півнем зверещав Вовк у кухні і через яких десять хвилин дійсно таскав уже раки.

— Нарешті! — загула хором ціла моя братія, а мені якби камінь упав зі серця.

А кажу вам, п. д., полумисок як ванна, кольос, а раки як... пантофлі!

Починаємо брати ті раки, аж нарешті — що до лиха? Раків купив я 12, майже сам їх перечеислив, а на полумиску їх тільки — 7!

— Пане Вовк! — кричу розпучливо. — А деж решта раків?

— Як то де? Та на полумиску! — відповів спокійно Вовк.

— Я збаранів. Та ж тут є тільки сім... — говорю йому ледве перевівши духа. — А де ж іще п'ять?

— А то.. знаєте пані, — пять раків
здехло!

Гураганний регіт затряс нагле цілою
коршмою і коли на хвилю втихав, то тільки
на те, щоб з іще більшою силою вибухати.

Та я не сміявся. Щось кричало, бунту-
валось, кипіло, на шматки рвало мою бла-
городну душу. Я зрозумів, що моя шля-
хецька честь була виставлена тут на остан-
ню пробу. Тому мовчки вирівнав рахунок
моя нога не переступила вже більше поро-
гу „Говерлі“ аж до її смерти, амінь (зникає).

Хоче панна хлопця зловити?
Мусить гарний мештик носити
Хоче хлопець у панночки поведження мати
Мусить елегантне взуття замовляти
Тому я раджу: Всі разом без трети
Взуття замовляти, тільки у **Яреми**
У Яреми гарний фасон
у Яреми екстра — шик —
Бо Ярема **виробляти**
Елегантне взуття звик

Склад і робітня взуття

І. ЯРЕМА

Львів Коперника 2

Ф І Н А Л

(фокстрот)

В нас з театром зле!
Грати нема де, кождий знає це добре знає
В інституціях теж, гризні не має меж,
Один другого випихає.
Політично ми, давно зійшли на пси.
Хто не хоче, той нас лає,
Тож спішіть до нас,
Бо вже крайний час!

А театр навчить все вас:

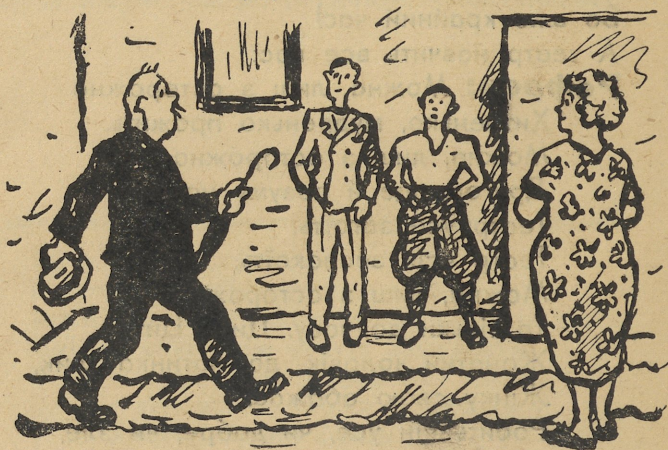
Рефрен: Можна, лиш з осторожна
Хитренько, мудренько прожить.
Можна, лиш з осторожна
Другого ще й розуму навчить.
Театр усе загоїть,
Театр всіх заспокоїть,
Можна, лиш з осторожна
Та тільки до часу. Цить, Цить,
Жонатий чоловік, до патинка звик,
Жінку свою обажає.
Робить він усе, чи добре, чи зле,
Але жінка завжди лає.
Хочеш вільним бути
Клопоти забути
Но і жіночки позбутись,
Тож спішіть до нас,
Бо вже крайний час!

А театр навчить все вас:

Рефрен: Можна лиш... і т. д.

РАЗ ЇХ ТРЕБА НАВЧИТИ

Пан Онуфрій П. впав до хати як буря. Його обличчя віяло обуренням. Лють заволоділа паном Онуфрієм.

Пані Онуфрієва ще ніколи не бачила таким свого супруга. Навіть тоді як вкрали були йому цілком нові кальози.. Не бачили таким ще свого коханого татка й два престолонаслідники пана Онуфрія, старший Карієцьо та молодший Боксерцьо. Тому й не диво, що всі вони принишкли, тільки мовчки губилися в здогадах про причини такого нечувано поганого настрою голови дому.

Бомба вибухла щойно під кінець обіду.

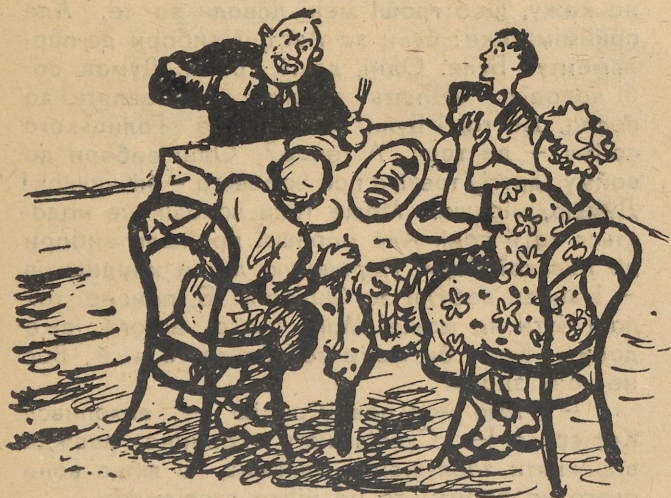
— Від нині — почав суворо, поважно пан Онуфрій — зриваю з патрійотами і шлюс! Не признаю ані товариств ані інституцій. Часопису чи книжки теж не хочу в хаті бачити!

Пані Онуфрієва зробила великі очі.

— А ти не маєш знову чого так дивитись! Вибухнув пан Онуфрій, звертаючись до жінки.

— Цукор, каву чи інші потрібні тобі речі купувати будеш теж від нині тільки отут »на розі«. Розуміла чи ні.

— Алеж, батьку... — пробував заговорити здивований Боксерцьо.

— Мовчи і не злосьь мене! — Пан Онуфрій гримнув кулаком об стіл аж посуда забряжчала. — Досить уже патріоти наїлись моєї праці! Раз їх треба навчити!..

— А леж, Онуферку, не випадає... — за-
мнялась пані Онуфрієва.

— Ні! Не злось мене! — Схопивсь пан
Онуфрій як опарений та нервовими кроками
почав мірити кімнату.

— Я від уст собі віднімав — зачав по хви-
лі Онуфрій дещо лагідніше, — а платив.

Платив уділи, членські вкладки, купував
книжки, чаєописи. Таж 35 літ, пане дію, ні
одного громадянського обовязку не занедбу-
вав, а як за це заплатили мені патрійоти? Як

— За патріотизм ніхто бодай не платить!
— здвигнув раменами Боксерко.

— Мовчи і не злось мене смаркачу! Я
не кажу, щоб гроші мені давали за те. Але
приймім таке: були за Австрії вибори до пар-
ляменту? Були. Одні, другі, треті... Думав со-
бі чоловік: Оцінять заслуги і поставлять за
посла. Де там! Були вибори до Галицького
сойму — де там! А тепер? Одні вибори до
сойму, другі, треті, а про чоловіка — ні чичирк!
Думею, міркую. Може таки чоловік не нада-
ється та й годі. Але нарешті прийшли вибори
до Міської Ради. Перечитую листи кандидатів
— і знова забули за Онуфрія! Є, панове, так
далі бути не може! Маю цього всього вже
досить! Коли Ви мене забуваєте то я й Вас
не хочу знати!

— І тато має повну рацію — вихопився
Карієрцьо. — Суспільність повинна завжди
вирізняти заслужених одиниць, а якщо вона
цього не робить, то це ніяка суспільність.

— Карієрку! Перестань пописуватися сво-
їми мудрощами! — відозвався Боксерко. —
всі Ви знаєте тільки язиком молоти а приїде
до діла..

— А що маєш з того, що запрацюєш ся по товариствах, що товчешся всюди, одіж нищиш і силу та літа тратиш? Не бійся, по саду візьме за тебе хтось з «фамілії»!.. Відрубав Карієрко.

— Маю внутрішнє вдоволення, бо роблю те, що кожний на мойому місці повинен ро

бити. А ти тільки про корито й думаєш... каже Боксерко.

— Ти сам коритник!

— А ти дурень! Скипів Боксерко і закавав рукави...

— Боксерку! Ти ще колись дограєшся! — накивав синові пан Онуфрій — хто тут має голос? Я чи ти? Буде так, як я сказав і нема рекурсу!

— — — — —
Минуло з того дня дві чи три неділі. В домі панства Онуфріїв наступили чималі змі-

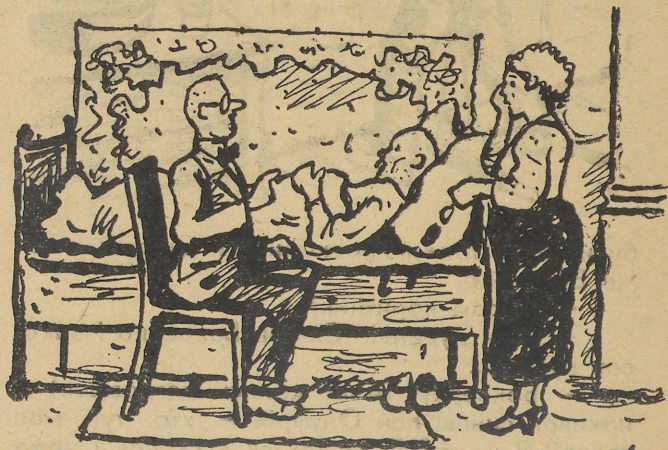
ни. Курзорів за вкладками чи кольпортерів пан Онуфрій за поріг не впускав.

— Не плачу! Сотика більше не дам! — казав кожному і жінку пильнував, щоб купувала »на розі«.

Та одного дня пан Онуфрій зауважив, що щось недобре з ним діється. Встає рано знервований. Снідання їсть як за напастю. Раз у раз докоряє жінці, що вона не вміє робити доброї кави, а чай — то люра, не чай...

А бувало... бувало випивши кави «з торговлі» пан Онуфрій втирав вуса і протяжним «а-а-а!» — давав вияв своєму задоволенню.

— Щось оте какао »з рогу» або стухло, або якась інша мара... В горлі щипає відбивається... певно фальшоване!.. — жалівся од-

ного ранку жінці. Пополудні скрутило його в шлункових корчах...

Лікар ствердив заатаковання шлунка і

заординовав дієту і лікув.-вино. Онуфрій схуд
пожовк і якби не вино, що ним двічі в день
закраплявся хто зна, чи не переставивсяб...

А де ти, душко оте золотисте спасенне
винце купуєш?—спитав пан Онуфрій одного
дня свою дружину.

— Я... Я купую тільки в „НАРОДНІЙ
ТОРГОВЛІ“ — відповіла якби Бог зна як
провинилась пані Онуфрієва.—Але, щоб не не.
покоїти тебе, я завжди здряпувала етикету.

— Моя дорога—зворушився до сліз пан
Онуфрій.

Оте вино врятувало мені життя. Я
вдячний, досмертно вдячний за твій помисл. І
скажу тобі моя кохана, що отой »ріг«, бодай
він завалився, привів на мене оте все неща-
стя. **Тому.. хай буде знову так як ко-
лись було, а всі товари будемо зно-
ву купувати тільки в „НАРОДНІЙ
ТОРГОВЛІ“,** бо ж це запорука вашого здо-
ровля.

Карієрко чув останні слова батька і незадоволено крутив носом.

— Отут недалечко є инший »склад«

— Н-і! Не злось мене! — скривився пан Онуфрій і вперше глянув з докором на Карієрка, На потребую иншого складу, як склад — то тільки склад «Народної Торговлі!»

Ari.

Хто на снідання кави не любить
Є такий що й літру
Відразу витрубить
Чомуж то так дуже
Смакує вона?
Бо це кава „ПРАЖІНЬ“
Й цикорія

Л У Н А

**Смачні Обіди, снідання
і вечері можна дістати у**

С. Зелінського

Якій до снідань

Л Ї В Гродзіцких 4.

Чай, кава і какао

найліпші тільки в складах Крає-
вого Союзу Споживчого

„НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ”

і Міських Споживчих Кооп. в краю.

М И Л А

ЦЕНТРОСОЮЗУ

тоалетові | до прання
не нищать цери | видатні в ужиттю

ВИРІБ З НАЙКРАЩИХ СИРІВЦІВ

КРАВЕЦЬКА РОБІТНЯ

Михайла СТЕЦЯ

абсольвента академії крою в
Штутгарті і Липську. Інструк-
тор доповняючої школи „Р.Ш”

Львів, Косцюшки ч. 5, І п. тел. 266-89
Виконує для Всеч. Духовенства всякі роботи.
Для Вп. Панів виконує з найновіших матері-
ялів, краєвих і заграничних, найновіші взори
по можливо низьких цінах. Виконує також жі-
ночі одяги.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001020922434

10.VII.1939.148

Коли хочеш смачну вудженину
купити

Мусиш до склепів **П'явки**
вступити

Л Ї В І В

Руська 16,
Личаківська 87.

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО

купна і продажі нерухомостей

„ТРАНСАКЦІЯ“

Львів вул. Длугоша ч. 1.

**Будучність Вашу
й Вашої Рідні найкра-
ще й найпевніше**

забезпечить подіса життєвої о-
безпеки єдиного українського
Товариства взаїмних обезпечень
на життя

„Карпатія“

Львів, Ринок ч. 38. чч. тел. 258-43,
258-92

Пишіть за інформаціями!